

LA PARAULA I L'HORROR

En aquest treball de recerca es realitza una aproximació a l'Alemanya nazi entre la Primera i la Segona Guerra Mundial i, especialment, els camps de concentració. Es complementa amb el documental *Nuit et brouillard* d'Alain Resnais i la lectura de *Els supervivents dels camps nazis* de David Serrano Blanquer.

Després s'analitza el testimoni literari de l'experiència als camps a través de l'estudi comparatiu de tres obres literàries: *K.L. Reich* de Joaquim Amat Piniella, *Sense destí* d'Imre Kertész i *Si això és un home* de Primo Levi.

L'estudi analitza com, en la literatura dels camps de concentració, es tracten temes com el testimoni de l'experiència, la comunicació de l'horror viscut, la ficció per arribar a la veritat, la percepció del pas del temps i de l'espai pels presos a l'interior dels camps, i la destrucció física i moral, així com la transformació.

Finalment, s'extreu la conclusió que els tres autors utilitzen la literatura com a instrument de memòria, de comprensió moral i de redempció personal davant l'experiència de l'horror concentracionari. Escriure, per a ells, no és només un acte literari, sinó sobretot una necessitat vital i ètica: el testimoni es converteix en una forma de supervivència i en un deure envers els morts. La literatura dels supervivents és, en última instància, un triomf de la paraula sobre el silenci i de la vida sobre la destrucció.



"Jo també havia viscut un destí determinat. No era el meu destí, però l'havia viscut" Imre Kertész

Adriana Guillaumet Beltran

Tutora: Estel Andreu Le Jeune